

allemaal sJow

spot-
licht

Mensen en verhalen om naar voren te halen...

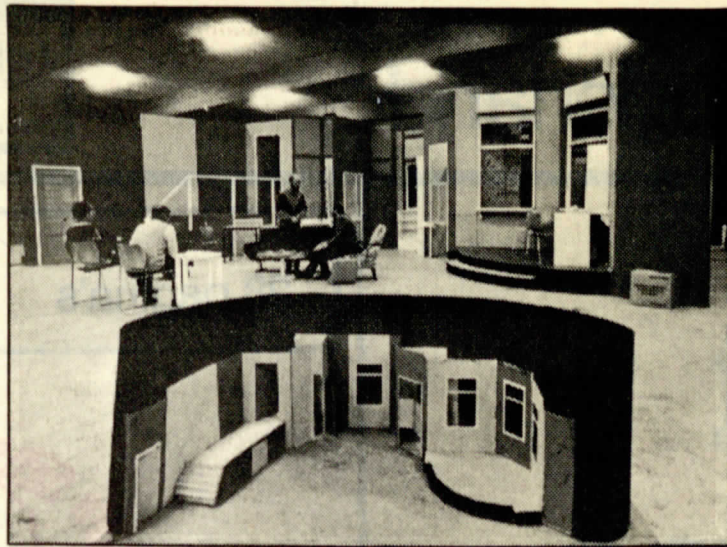
In de kijker loop je, als je het spotlicht op je gericht krijgt. Er zijn mensen, die zulks als weldadig ondergaan, ja, er zelfs extra moeite voor doen om in de schijnwerper te komen. Anderen blijven weer het liefst achter de schermen en vinden het vaak maar zo-zo, als ze eindelijk eens voor hun onbaatzuchtige inspanning voor de club in het zonnetje worden gezet. Daar-tussen in zitten dan weer die lieden, die zeggen niet zo nodig te hoeven, maar het toch wel op prijs stellen, als ze even genoemd worden. Of die speciaal ergens voor gevraagd willen worden.

Voor die eerste categorie mensen achter de schermen, dus, (u kent er vast wel voorbeelden van uit uw omgeving), is de rubriek „Applaus” bestemd. Onder de noemer „Spotlicht” zouden we eigenlijk meer gekke voorvallen, van repetities of uitvoeringen, willen vangen. Onverwachte gebeurtenissen, waar vaak nog jaren later over gepraat wordt; waar de betrokkene nog wel eens mee geplaagd wordt. Lichte spot dus ook; dat moet kunnen in een groep, waar de geest goed is.

Om u een idee te geven: het voorval van de rederijkster (in de laatste UIT-bijlage ten tonele gevoerd), die ooit een belangrijk attribuut vergat bij het opkomen en toen van schrik met de regisseur souffleur in het „hok” een dialoog aanging: „Jaaze hoalen!” „Goud, Woldhoes”. Of de acteur in een historisch spel met tableau's, die van achter het toneel de deur voor opkomst niet kon vinden.

Dat soort verhalen, al dan niet joaren leden waar gebeurd. Wie ze smakelijk weet na te vertellen, kan ze aan deze rubriek kwijt. Best leuk ter afwisseling.

EINDREDAKTIE
JOHAN POPPEN

De maquette op de voorgrond gezien tegen de uitgevorte werkelijkheid van het toneel, in de Klinkerhal opgesteld.

En speel jij nu maar eens een schitterend meisje...

WINSCHOTEN - „Send me no flowers” luidt dit seizoen het motto van de Toneelgroep Winschoten. En dan daaronder op het affiche toch een fleurige bos bloemen. Het klinkt ietwat somber, maar het Amerikaanse stuk van die naam (overigens in goed Nederlands te spelen) blijkt toch vrolijk uit te pakken. Zo gaat het vaak in het leven, ook op het toneel. In George Kimballs doen, laten en praten is een ernstige ondertoon te bespeuren, maar het publiek weet, in tegenstelling tot genoemde hoofdpersonen, dat daar geen reden voor is. Volop genegenheid tot meesmilen in de zaal: kenmerk van het betere komediewerk. De leden van TW hebben er met veel vrolijkheid ook werk van gemaakt, tijdens de repetities in het ijsbaangebouw en in 't Ol Daip.

Een wisselende locatie, met als tussenstation ook nog de hal van de Klinker vóór de stap naar het theater voor de première. Nogal wat aanpassingsproblemen dus voor een sterk verjongde en groter geworden

groep, met tal van debuterenden op de Bühne. Maar er wordt tenminste gespéeld en daar zag het vorig jaar even niet naar uit. De vaak gezichtsbepalende „harde kern” van dames leek verzwakt door het niet spelen van Rini Koppelmans en Jolanda Mulder. De eerste koos voor het „vrije circuit”, o.a. als „vrouw van Troje”, de ander wilde het dit jaar laten bij een drie-zins rolletje van voorbijgangster.

Een advertentie leverde een eigenlijk niet verwacht-grote toeloop van meest jonge dames en zowaar enkele heren op. Teveel zelfs om alleen een rol in genoemd stuk te geven. Dat werd dus, in overigens geanimeerde en leerzame wedijver, proefspelen. „En nu doe jij de dokter, het animeermeisje, de

daar zijn
we mee
 bezig

loopjongen, de begrafenisondernemer maar eens”. „Typetjes maken” dus, een tikje aangezet ook nog ten behoeve van droomscènes.

Maak dat maar eens waar, als er in de tekst staat: „een schitterend meisje komt op”. En je hebt wat te bieden, maar bent niet gewend daar dagelijks mee te koop te lopen. Dat moet nu op het toneel. Een zwoele toon in het eerste het beste woord al: „Halloo...” Blik. Sjaaltje. Verblufte klant. Een tafereeltje, dat zich steeds herhaalt, met een andere kandidate. Totdat de hoofdpersoon, overigens een liefhebber, een beetje moe wordt van al die gespeelde avances.

Het werd even spannend, toen er na het proefspelen afvalsters moesten worden aangewezenen. Dat hoefde niet meer, omdat er speciaal voor hen enkele kleine rollen aan het stuk konden worden toegevoegd. Twee droomscènes méér, waarin de hoofdpersoon een extra sfeervol licht op zijn gedachten over zijn vrouw laat schijnen.

Wat het décor betreft (naar een maquette op schaal) werd andermaal de assistentie verkregen van „Mensen zonder werk”. Schilderwerk vooral, waarbij de vaste décorstukken, in andere rangschikking, geel en grijs getint werden. Ook het voorpodium, ooit gebruikt bij het draaitoneel van „Cactusbloem”, heeft er een plaats in gevonden.

Veeleisend mocht regisseur Johan Jager tonen ten opzichte van de tekstbehandeling. De droomscènes vergen het een tikje uit-vergroten van bewegen en praten. Ook de dialogen worden vaak gekenmerkt door een dubbele bodem: mentaal diep in de put zitten, maar onwille van de ander flink-doen-alsof. Aan Lenie Maagd en Wim Mulder is in dit opzicht de zwaarste taak toevertrouwd. „Nóg een keer”, roept Jager daarom. „Je zegt het net alsof je blij bent, dat de badkuip niet lek is”. Terwijl je leven er toch van afhangt: zó moet het klinken”.

Dat valt niet mee, vooral als je van nature meer blijmoedig van aard bent en ook op het toneel het liefst jezelf zou zijn. Maar dat is nu juist de kunst: een ander facet te tonen. En zo gemakkelijk hoeven de bloemen aan het slot nu ook weer niet te worden verdiend...”

Voorstelling op zaterdag 2 maart in de Klinker, aanvang 20.00 uur.

LAURENTIUS, KOPJE KLEINER

De heilige met z'n hitteschild

BEERTA - Waht's in a name? Shakespeare zei het al, nee: hij liet het één van zijn toneelpersonages zeggen. Het is bijna net zo'n gevleugeld woord geworden als „To be or not to be”: zijn of niet zijn, dat is de vraag en dat zal het altijd wel blijven. Hamlet dus, de prins van Denemarken. We willen in deze Allemaal sJow-rubriek wat dichter bij huis blijven door vragen over zo op het oog merkwaardige namen van orkesten, toneelclub enz. uit de buurt van een antwoord te voorzien. Suggesties daarvoor zijn welkom.

Vandaag gaan we in op de naam Laurentius. Wie of wat mag dat wel zijn, waaraan het Beertster harmonie-orkest, met drumband en majorettes, zijn naam ontleent? Die vraag behoeft geen vraag te blijven, zeker als u het gemeentewapen kent. Daarin komt de heilige Laurentius hoogstpersoonlijk voor, met in de rechterhand een voorwerp, waarin ingewijden een martelwerktuig herkennen.

Je zou er een soort tosti-ijzer van het jaar nul in kunnen zien. Om precies te zijn: 10 augustus 258. Op die dag stierf nl. Laurentius, als bewoner van een van de kloosters, die in de loop der eeuwen in Ulsda moeten hebben gestaan, de marteldood. Niet alleen dank zij de folteringen ondergaan door het braden van de blote voeten op zo'n gloeiend rooster, maar vooral door onthoofding. Dat wrede lot was de christenen beschoren, die de moed hadden de Romeinse keizer Valerius te trotseren. Wie niet bereid was het nieuwe geloof te verzaken, werd een kopje kleiner gemaakt.

In de Beertster fanfare, later

harmonie, met drumband en majorettes, was ooit sprake van zoveel hoofden en zoveel zinnen, als er over „het orkest” werd gesproken. Je hoorde zo die term werd gebezigd, meer dan eens: „En heurt de drumband doar din nait bie?” Vandaar, dat die ritmegroep, met de majorettes trouwens, is opgegaan in het grote geheel van de muziekvereniging „Laurentius”.

Het nieuwe vaandel, compleet met de heilige en zijn hitteschild, is nog in de maak en zal zeker niet gereed zijn op de

what's
in
a name

a.s. uitvoering. Maar het ontwerp hangt al in de grote zaal van „de Iemekörf” waar het ook op 30 maart te bezichtigen zal zijn. U kunt dan tevens horen wat de volgelingen van Luc Feikens er nu weer hebben bijgeleerd op hun instrumenten. Die zullen voor beginnende muzikanten nog wel eens de gedaante van martelwerktuigen aannemen. Zo lastig kan het zijn ze zuiver te leren bedienen. Volhouden maar, dan worden de resultaten vast een lust voor het oor.

Alleen die drumband is natuurlijk een ensemble-onderdeel, dat de trommelvellen blijft geselen. Zo moeten de Romeinse soldaten er ook in Laurentius' tijd op hebben losgeslagen. Het hoeft, wat de ritmegroep betreft, nog geen pijniging voor de oren van de toehoorders te betekenen. Als deze er maar voldoende afstand van nemen en dat kan in de open lucht. Daar komt het geheel van de muziekvereniging „Laurentius” ook het best tot zijn recht.

Mijn kop eraf, dat het goed zal klinken: het geluid van harmonie, drumband met majorettes, dat uitwaaiert over het wijde land van de muzikale bakermat Beerta. Tot in Ulsda toe.

Concert op zaterdag 30 maart in „de Iemekörf”.